

*Még egyszer idén utoljára
felragyogott a nagy mező,
szikrázott színes pompájába:
olyan nap volt, mintha első.
Az ösvény partján ülök – az ágak,
a lombok, a fű épp olyan.
Semmi sem történt. Innen vagyok
a valósághatáron vagy túlnan?
Onnan tudom meg, mivé leszek
a hosszú téli éjszakán:
szétszórt nyugtalan, ihletvillám
vagy mind fókuszáltabb éntalány.*

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Mondat

*Biciklijét hajtva az ártér fölött, olykor kétségtelen, úr önmagán,
nem csupán a víztükör csillog, a fűszálakon a vízcseppek is,
ragyog a víz alatti világ, közelebből két hal villan,
mindhiába keresik a fű labirintusából a mederhez vivő utat,
egy hete még tavaszi mellek napoztak itt, minden közeledőben
őt véli felfedezni, lehet, vénasszonynak álcázta magát,
van humora, tele vagyok az irántad való tavasszal,
végül is kimondta, s lehet-e ellenállni egy ilyen mondatnak,
ő viszont azt állította, téved, de vajon mire vonatkozhat tévedése,
s a telefont tartva milyen lehet mosolya, gúnyos, biztató,
játszotta-e kislánykorában, hogy a másik tehetetlenül vergődjön
a levegőben a hinta túlsó végén, érzékeli-e, úgy létezik,
mint a madár, amikor az erős szél miatt képtelen leszállni az ágra.*

Híd

*A másik kontinensen előtűntek gyerekkora hídjának macskakövei,
nem kellett várakoznia élete nőjére, megtalálta énje jobbik felét,
aki saját bevallása szerint szerzetes lányaként született, nem hiába
regélt kivételes labirintusról a boroszkóp, villamosra, vonatra szállva
az óceán partjára érkeztek, kertes házuk kulcsa rejtőzött a homokban,
egy napon kiásta kutyájuk, elnémította a tábornokok hangját, dühösen*

*lekapcsolta kézmozdulataikat, mindenfajta ideológia életet nyomorító
mivoltát bizonygatta, reggelente finom kezek hajtogatják fel inge ujját,
kedveli a csíkok világoskékjét, esténként az Ezeregyéjszaka meséit
olvassák egymásnak, de álmában újra meg újra biciklire ül, teljes
lendülettel hajt fel a töltésre, ismerős fények fogadják az ártér fölött,
hiába hagyja maga mögött egyiket a másik után, nem fogynak el a folyók.*

NÉMETH ZOLTÁN

Idegenek között

Sally Wen Mao-nak

*Kinézttem a nemiség redői közül,
szétvetett lábak, mintha felmosták volna
a padlót, gőzölgő tárgyak,
de a tükörben nem látsz semmit,
csak kezeket, amelyek a párás üveget törlik,
a fürdőszoba színiültig, meztelen
emberi testekkel, fénylő hasadékok
keretezik a nyers húsdarabokat,
mint egy kutya a terítő rojtjai mögül,
szájába veszi az asztal alá dobott bőrt.*

*Félig kibújt a nemiségből, lefeküdt
a vízfoltos csempére, a talpak alá,
még mindig a széttárt combok,
amelyek között, ott ácsorogtunk
tétován, mindenki önmagát kereste
a tükörben, te pedig ott hevertél
a nedves törülközők húsában,
szívesen megnyaltam volna,
remeg, vagy akár viseltem is volna
nyugodtabb körülmények között.*

*A lecsorduló vízcseppek, folyton ezeket
vacsorázom, egytől egyig, minden
egyes gyöngyöt ezekről a testekről,
lúktet áttetsző szívük a fogaim közt, szét-
spriccel, alig bírok a rengeteg adakozóan
lágymell, fenék, izmos boka között
eljutni, egyik ajtótól a másikig, és vissza,
óvatosan végigharapdálva minden felületet,*